

chodili do stejného ročníku. Už v tom věku byl vyšší než já a já si vzpomínala na ty jeho neposedné hnědé vlasy a různobarevné oči. Seven se smál mým postřehům a bylo to poprvé, co jsem si připadala doopravdy vtípná. Ten den jsme spolu strávili tři hodiny, a když skončil, poprvé jsem se do někoho zakoukala.

Za námi se ozval nespokojený hlas. Když jsem se otočila, vytřeštila na mě oči běloška s tváří rudou jako řepa. Bylo to tím vedrem. Čekáním. Tou konverzací navíc, která nebyla nijak zvlášť potřeba. Odfrkla jsem si, mírně otrávená, ale chápala jsem to.

„Trochu tu zdržujeme.“

Bobby se ohlédl, střelil přes rameno úsměvem a omluvil se svým šerifovským hlasem. Potom obrátil pozornost k Dukeovi. „Rád jsem tě viděl, chlape.“

Když jsme se otočili k odchodu, Duke nás ještě doběhl a poprosil Bobbyho, aby si s ním stoupl stranou. Pořád jsem je měla na doslech, když se k němu naklonil: „Možná bys mi mohl později zavolat, abychom probrali ty útoky divokých zvířat kousek za městem? Kvůli preventivním opatřením, víš jak?“

Bobby přikývl. Pevně si s ním potřásl rukou.

Potom už Duke odstoupil a mávl na mě. „Vítej na LLU, Miro. Snad se ti tu bude líbit.“

Poděkovali jsme mu a zamířili k autu, abychom ho vyložili.

„A tys říkal, že to není uniforma,“ ušklíbla jsem se. Bobby zakroutil hlavou a tlumeně se zasmál.

„Proč jsi vůbec byl vedle toho chlápka tak nervózní?“

Bobby se poškrábal na bradě a vydechl. „Byl nadpozemsky dobrý v basketu. Jeho tým nikdy neprohrál. A víděl, jak hraju já.“ Bobby na sebe ukázal, na hnědé tváři

švihácký úsměv. „Víš, že já jsem skvělejší. Ale *on*...“ Ohlédl se ke stanu, kde stál Duke, a hvízdal. „On hrál jako bůh.“

Bobby popadl z korby auta poslední bednu a já svírala v ruce jednu z tašek. Následoval mě po chodníku, vstupní místností a do dlouhé chodby osvětlené zářivkami.

Můj pokoj byl o tři dveře dál, měl zdi z bílých tvárnice a světle modrý koberec, který zoufale potřeboval, aby ho někdo schoval pod nějaký jiný kobereček. Místnost byla dlouhá a obdélníková a nacházelo se v ní okno s dvojitými skly s výhledem na svěží lesní porost.

Všechno tam bylo dvakrát: dvě jednolůžkové postele, dvě komody, skříně. Navíc tam visel takový nepolapitelný odér, který jsem nedokázala identifikovat. Smyšly jsem měla odjakživa trochu citlivější, než je průměr. Rena mi tvrdila, že jde o dar, který bych měla využívat. Prozatím jsem ho využívala tak, abych nás s Bobbym spasila před velkým balením zkaženého jogurtu a starým balíčkem salámu. Neskutečně důležité věci.

Ten pach nebyl nutně nepříjemný, ale připomínal mi, že ta budova je stará a zabydlená. Hester Hall byla plná vzpomínek těch, kdo tu bydleli přede mnou, a i když to tu bylo omšelé a v něčem to připomínalo věznicí, bydlení tady znamenalo svobodu.

Jedna z postelí už byla zabraná, s bílou peřinou a hrstkou načechraných polštářků. Vedle se válely osobní věci a nevybalené krabice. Moje spolubydlící, Stevie McClureová, byla ze Saint Louis v Missouri. Škola nám před měsícem poslala e-mail s informací, s kým budeme v prvním ročníku bydlet. Se Stevie jsme se potom